

Arrest

nr. 284 027 van 30 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit en van Pashtoun-origine te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 14 maart 2021 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 7 oktober 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, K.W., bent een Afgaans burger van Pashtou origine en een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent geboren in Rashid Garri, Pakistan. In 2017 verhuisde u op veertienjarige leeftijd samen met uw gezin naar het dorp Alijan Banda in Afghanistan. Uw ouders zijn afkomstig van dit dorp, behorend tot het district Kama gelegen in de provincie Nangarhar. Uw schoonbroer en andere verre familieleden woonden daar nog. U ging naar school in Alijan Banda, en volgde hierna ook religieuze lessen in de moskee. Uw vader werkte voor de autoriteiten, en hij kwam af en toe naar huis.

Begin mei 2019 belde uw vader naar huis, en vertelde hij dat hij op bezoek zou komen. Uw vader kwam echter nooit thuis aan. Op 22 saur 1398 (Westerse kalender 12 mei 2019) werd uw vader door de taliban gedood. Twee à drie dagen na zijn dood ontving uw grootvader een dreigbrief van de taliban waarin vermeld stond dat de taliban uw vader gedood had. Na ontvangst van deze brief verbleef u gedurende zes à zeven dagen in het huis van uw schoonbroer. Nadien besliste uw schoonbroer dat u Afghanistan moest verlaten omdat uw leven in gevaar was. Iets later ontvingen jullie een tweede brief, deze keer was ook uw naam vermeld. De taliban eiste dat u zich aan hen zou presenteren.

U verliet Afghanistan in de maand mei van het jaar 2019, en reisde doorheen Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije (waar u op 16 oktober 2020 uw vingerafdrukken gaf), Servië, Roemenië (waar u op 20 januari 2021 uw vingerafdrukken gaf), Hongarije, enkele onbekende landen en Duitsland (waar u op 26 februari 2021 uw vingerafdrukken gaf), om uiteindelijk in België aan te komen. Op 15 maart 2021 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U verklaarde minderjarig te zijn.

Een of twee weken na de dood van uw vader gingen uw schoonbroer en uw grootvader naar het districtshuis om documenten van uw vader te bekomen. Het districtshuis weigerde documenten te verschaffen maar bevestigde in een brief de feiten die u meemaakte in Afghanistan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Ter staving van uw verklaringen legt u volgende kopieën van documenten voor: twee dreigbrieven van de taliban (dd. 11 mei 2019 en 21 mei 2019), een brief van het districtshuis (dd. 08.01.1400 (Westerse kalender 28 maart 2021)) en foto's van uw schoonbroer en documenten zijn het werk, namelijk een bevestiging van zijn tewerkstelling bij O.(...) G.(...) van 2012 tot 2017 en enkele certificaten van afgewerkte opleidingen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u bij aankomst in België niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 15 maart 2021) immers aan geboren te zijn op 10 april 2005 (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dd. 15 maart 2021; Dienst Vreemdelingenzaken dd. 1 juni 2021), en verklaarde zich dus amper zestien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 23 maart 2021, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Na dit onderzoek werd uw geboortedatum op 29 september 2003 vastgelegd.

Dient verder opgemerkt te worden dat, hoewel u het merendeel van uw leven als Afgaans vluchteling in Pakistan heeft gepend, uw nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van uw land van nationaliteit, namelijk Afghanistan.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om, ten aanzien van Afghanistan, een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Gevraagd wat u precies vreest in geval van terugkeer naar Afghanistan, stelt u dat u door de taliban gedood zou worden omwille van de professionele activiteiten van uw vader.

Wat betreft het profiel van uw vader, de oorsprong van uw problemen in Afghanistan, moet echter worden opgemerkt dat uw verklaringen over zijn werk bij de autoriteiten niet kunnen overtuigen. Vooreerst is gebleken dat u geen informatie hebt over uw vader en zijn professionele activiteiten. U verklaart dat uw vader al jarenlang voor de autoriteiten werkte (CGVS, p.8, 11 en 14). Echter, gevraagd om dit te preciseren, kan u steeds enkel het volgende verklaren hierover: "hij werkte voor de autoriteiten" (CGVS, p.8, 11 en 14), iets dat u blijft herhalen zonder meer duidelijkheid te verschaffen. Naar meer uitleg gevraagd over zijn activiteiten, bijvoorbeeld waar hij werkte of welke functie hij dan bekleedde, verklaart u simpelweg: "Ik weet niet wat hij deed." (CGVS, p.8). Dat u helemaal niks weet over zijn activiteiten is merkwaardig. U verklaart dat uw familieleden wisten van het werk van uw vader, maar wanneer u hierover vroeg, zou niemand u iets hebben gezegd (CGVS, p.14). Ook uw moeder zou u geen informatie gegeven hebben. Dit is zeer merkwaardig, daar zij wat andere zaken betreft wel alles met u deelde (CGVS, p.14). Gevraagd of uw schoonbroer of uw grootvader, die na de verdwijning van uw vader nog documentatie probeerden te bekomen, wisten wat uw vader juist deed, verklaart u dat u dat niet weet (CGVS, p.11 en 14). Het is evenwel geenszins geloofwaardig dat zij daarvan niet op de hoogte zouden zijn geweest, zeker gezien uw schoonbroer ook voor de autoriteiten zou gewerkt hebben en ook problemen zou kennen met de taliban (CGVS, p.8-9 en 15). Dat u op geen enkele manier informatie zou kunnen verschaffen over het werk van uw vader, is niet aannemelijk en doet onvermijdelijk ernstig afbreuk aan zijn beweerde tewerkstelling voor de Afghaanse autoriteiten.

Verder dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat uw vader opeens problemen zou gekregen hebben met de taliban. U geeft aan dat hij voor zijn overlijden geen problemen kende met de taliban, zo zou hij nooit bedreigingen van de taliban hebben ontvangen (CGVS, p.9 en 13). Gevraagd wanneer de taliban dan op de hoogte zou zijn geraakt van het werk van uw vader, verklaart u dat ze het al wisten toen jullie nog in Pakistan woonden (CGVS, p.12). Iets later verklaart u dan weer dat u niet weet wanneer de taliban op de hoogte was van het werk van uw vader, of het was toen jullie in Pakistan woonden of in Afghanistan (CGVS, p.12). Wat er ook van zij, het is merkwaardig dat de taliban van de ene dag op de andere opeens uw vader zou vermoorden, schijnbaar zonder enige voorafgaande waarschuwing, nadat ze al enige tijd zouden hebben geweten wat zijn beroep was (CGVS, p.12). Het is niet aannemelijk dat de taliban uw vader zo lang met rust liet en dan opeens zo brutaal zou optreden. Dergelijke weinig consistente verklaringen doen onvermijdelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen document neerlegt ter staving van de beroepsactiviteiten van uw vader, zoals een arbeidscontract, een certificaat, een badge, een foto of eender welk stuk dat het alsnog geloofwaardig zou maken dat uw vader ooit voor de autoriteiten werkzaam was.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u de beweerde activiteiten (en de dood) van uw vader niet geloofwaardig heeft gemaakt.

Verder legt u ongeloofwaardige verklaringen af wat betreft uw problemen met de taliban. Dient ten eerste te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt wat betreft de ontvangst van de dreigbrieven. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u beide dreigbrieven van de taliban ontving voor uw vertrek uit het land. U verklaarde het volgende: "De eerste brief kwam ongeveer dertien dagen voor mijn vertrek, de tweede brief kwam ongeveer drie dagen voor mijn vertrek." (Dienst Vreemdelingenzaken dd. 1 juni 2021, vraag 5). Echter geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat de tweede dreigbrief thuis ontvangen werd twee of drie dagen na uw vertrek uit Afghanistan, meer bepaald wanneer u belde met uw schoonbroer toen u al in Iran was (CGVS, p.10 en 13). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen wat betreft de ontvangst van de brieven, wijzigt u uw relaas en beweert u opnieuw dat de tweede brief ongeveer twee of drie dagen voor uw vertrek arriveerde (CGVS, p.13). Dat u hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt (CGVS, p.10 en 13), doet echter opnieuw ernstige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien is het bijzonder merkwaardig dat de taliban eerst uw vader zou ombrengen en vervolgens zou verwachten dat u zich bij hen zou komen aanmelden (CGVS, p.11 en 15). Dit is een wel zeer ongeloofwaardige gang van zaken. Dat zij dit bovendien per brief zouden hebben gedaan en u aldus nogmaals waarschuwden en u de kans boden om uw regio en land te verlaten (CGVS, p.10 en 11), is ook al zeer merkwaardig. Mochten de leden van de taliban u werkelijk hebben willen berechten, doden of wat dan ook, dan zouden zij ongetwijfeld eerder naar uw huis zijn gekomen dan nu het geval zou zijn geweest. Bovendien verklaart u dat uw grootvader en uw schoonbroer een of twee weken na de dood van uw vader, die u in mei 2019 situeerde, naar het districtshuis gingen en deze brief lieten opmaken (CGVS, p.11). De brief dateert echter van 08.01.1400 (Westerse kalender 28 maart 2021), wat maakt

dat uw grootvader en uw schoonbroer deze brief veel later zouden hebben laten opmaken dan u beweert. Dergelijke tegenstrijdigheid bevestigt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Verder legt u inconsistente verklaringen af wat betreft de problemen die uw schoonbroer zou kennen met de taliban. Zo verklaart u dat uw schoonbroer wordt gevisieerd omdat hij voor de autoriteiten werkte (CGVS, p.13). Iets later geeft u aan dat hij voor een buitenlands bedrijf als bewaker werkte, en daarna voor de Amerikanen bij hetzelfde bedrijf (CGVS, p.15). U verklaart dat hij zich omwille van die activiteiten diende over te geven aan de taliban (CGVS, p.13). Echter verklaart u ook dat uw schoonbroer soms naar huis komt om zijn familie te bezoeken (CGVS, p.13), en bijvoorbeeld ook om documentatie in verband met uw problemen in Afghanistan te bekomen (zie brief districtshuis, aangevraagd door uw schoonbroer en uw grootvader dd. 08.01.1400 (Westerse kalender 28 maart 2021)). Het is frappant dat uw schoonbroer nog steeds zoals gewoonlijk naar huis zou komen om zijn familie te bezoeken, ondanks dat zijn schoonvader eerst al door de taliban werd vermoord en u Afghanistan diende te verlaten wegens deze problemen. Dergelijke verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten.

Tot slot werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van uw familie in Afghanistan. U verklaart dat de taliban na uw vertrek uit het land een paar keer naar u zou zijn komen vragen. U geeft aan dat u in Turkije was toen de taliban meerdere keren naar uw huis zou zijn gekomen en uw grootvader zou bedreigd hebben (CGVS, p.15). Toen uw grootvader excuses zocht voor uw afwezigheid, zou de taliban uw grootvader geslagen hebben, omdat hij zijn kleinzoon niet aan hen presenteerde (CGVS, p.15). Echter kan u verder geen informatie verschaffen over de bezoeken van de taliban. U denkt dat de taliban twee à drie keren zou zijn langsgekomen (CGVS, p.15), wat weinig precies is. Ook weet u niet wanneer de taliban de laatste keer zou zijn langsgekomen (CGVS, p.15). Het is bovendien merkwaardig dat de taliban hun zoektocht naar u plotsklaps zouden hebben gestaakt, en dat ze niet meer zouden zijn langsgekomen. Ook is het opmerkelijk dat de taliban enkel brieven zou hebben gestuurd toen u nog in het land was, en eens u vertrokken was, former zou optreden en wel zou langskomen (CGVS, p.15). Indien deze personen van de taliban u werkelijk zochten, kan niet worden ingezien waarom ze niet daadkrachtiger zouden optreden en aldus eerst gewoon brieven zouden sturen. Dergelijke vaststellingen doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat uit informatie die door de Duitse autoriteiten aan het CGVS werd overgemaakt, blijkt dat u daar op 26 februari 2021 de wil uitdrukte om internationale bescherming te vragen maar vervolgens verdween. Echter kan redelijkerwijze worden verwacht dat u in het geval van een gegronde vrees voor vervolging in uw land van herkomst dergelijke kans aangrijpt om in een veilig land bescherming te verzoeken bij de autoriteiten, in casu quod non. Eens te meer relateert dit uw gezegde vrees voor de taliban.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat aan uw beweerde vrees voor de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name de PoR-kaarten van u en uw familieleden, kunnen deze appreciatie niet beïnvloeden. Zij ondersteunen immers enkel uw langdurige verblijf in Pakistan, maar tonen louter op zich geen directe nood aan internationale bescherming aan.

Wat betreft de foto's van uw schoonbroer en de documenten van zijn werk (een bevestiging van zijn tewerkstelling bij O.(...) G.(...) van 2012 tot 2017 en enkele certificaten van afgewerkte opleidingen) dient opgemerkt te worden dat deze documenten enkel betrekking hebben op de professionele activiteiten van uw schoonbroer. Uit niets blijkt dat deze activiteiten een impact zouden hebben op uw persoonlijke situatie of zouden kunnen wijzen op een vrees voor vervolging in uw land.

De dreigbrieven van de taliban kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen wat allerm minst het geval is gebleken. Wat betreft de brief van het districtshuis dient opgemerkt te worden dat dit document opgesteld werd op basis van de verklaring van uw schoonbroer en uw grootvader na uw vertrek uit Afghanistan, waardoor dit document geen enkele objectieve waarde kan worden toegedicht. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan

van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kama district. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan

worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren"**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.** van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van de rechten van het kind, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.2. In een eerste middelonderdeel betwist verzoeker dat zijn asielrelaas ongelooftwaardig zou zijn.

Wat het profiel van zijn vader en de oorsprong van zijn problemen in Afghanistan betreft, werpt hij op dat het niet vreemd is dat de kennis over de tewerkstelling van zijn vader uiterst beperkt is aangezien hij amper zestien jaar was toen hij Afghanistan verliet. Hij stelt zich de vraag welke zestienjarige tot in het detail het beroep van zijn vader kan omschrijven en oppert dat het niet ondenkbaar is dat zijn vader hem op zo'n jonge leeftijd nog niet wou betrekken. Er werd volgens hem nooit gepraat over het werk van zijn vader en zelfs zijn schoonbroer en grootvader leken niet te weten wat zijn vader precies deed van werk, laat staan dat ze verzoeker hiervan zouden inlichten mochten ze het wel weten. Op heden kan verzoeker, zo geeft hij aan, geen bijkomende informatie vragen aan zijn vader, is zijn grootvader ongeschoold en heeft hij met zijn schoonbroer amper of geen contact meer. Dat hij niet op de hoogte is van de activiteiten van zijn vader, kan verzoeker luidens het verzoekschrift niet worden verweten. Voorts betwist verzoeker dat zijn vader 'plotseling' vermoord werd daar hij aangaf dat zijn vader eerder al werd bedreigd. Ook in Pakistan waren er talibanleden die het gezin in de gaten hielden en de taliban had de familie al een tijdje in het vizier. Deze informatie staat volgens verzoeker ook in de dreigbrieven die het gezin ontving.

In verband met zijn persoonlijke problemen met de taliban haalt verzoeker aan dat de verwerende partij zelf de tegenstrijdigheid over de ontvangst van de dreigbrieven heeft gecreëerd. Hij blijft bij zijn

verklaringen, afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal), en oppert dat er duidelijk een misverstand ontstond, hetgeen zijn advocaat toen al aangaf in de eigen notities. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat verzoeker meermaals heeft aangegeven dat de tweede dreigbrief er pas kwam na zijn vertrek uit Afghanistan. Verder stelt verzoeker dat hij overigens ook aangaf dat de tolk na de pauze een aantal keer niet correct vertaalde. Daarbij komt dat de tolk vertaalde naar het Engels, wat voor een bijkomende taalbarrière zorgt, gelet op het feit dat de *protection officer* geen diploma Engels-Nederlands heeft. Tot slot is verzoeker verbaasd dat de verwerende partij aanhaalt dat het merkwaardig is dat de taliban eerst zijn vader zouden vermoorden en dan hem zouden ronselen. De verwerende partij kent immers onmogelijk de agenda van de taliban, die ook niet gekend staan om logische daden. Verzoeker haalt aan dat hij meermaals aangaf dat het eerder was voorgevallen, dat hij het eerder had gehoord dat een vader werd vermoord en dat de zonen vervolgens moesten werken voor de taliban en gedood werden indien ze dit weigerden. Verzoeker wou dat lot ontlopen.

Betreffende de problemen van zijn schoonbroer werpt verzoeker op dat zijn verklaringen niet kunnen worden afgedaan als inconsistent, daar ze overeenstemmen met de door hem voorgelegde documenten die bevestigen dat de schoonbroer voor O.(...) G.(...) werkte. Volgens verzoeker kruipt de verwerende partij verder in haar tunnelvisie en ziet zij tegenstrijdigheden en inconsistenties waar er geen zijn. De bestreden beslissing is volledig gebaseerd op leugenachtige tegenstrijdigheden en inconsistenties die verzoeker één voor één beweert te kunnen weerleggen.

Vervolgens haalt verzoeker aan dat het niet onlogisch is dat hij amper informatie heeft over de situatie sinds de machtsovername en de toestand van zijn familie. Hij stelt immers amper contact te hebben met zijn familie in Afghanistan en werpt nadien op dat hij slechts sporadisch contact met zijn grootvader en/of schoonbroer heeft. Dit verklaart volgens hem waarom hij niet kan vertellen wat er na zijn vertrek gebeurd is. Voorts is hij van mening dat de verwerende partij zich verder wentelt in de voorbestemde ongeloofwaardigheid en verzoeker kan zich niet van de indruk ontdoen dat de taliban logisch handelden.

Voorts oppert verzoeker dat het feit dat hij in Duitsland zijn vingerafdrukken zou hebben gegeven onmogelijk gezien kan worden als dat hij daar zijn kans op internationale bescherming niet zou gegrepen hebben en hij bijgevolg geen gegronde vrees zou hebben.

Tot slot gaat verzoeker in op de door hem voorgelegde documenten. Hij betoogt dat de verwerende partij het feit minimaliseert dat hij wel degelijk enkele officiële documenten kan voorleggen. De PoR-kaarten van hem en zijn familieleden ondersteunen niet louter het langdurig verblijf in Pakistan, maar tonen volgens verzoeker juist wel een directe nood aan internationale bescherming aan, gelet op het feit dat de familie Afghanistan verliet. De verwerende partij gaat hier volgens hem al te lichtzinnig mee om. In verband met de documenten van zijn schoonbroer werpt verzoeker op dat de verwerende partij zichzelf tegensprekt door eerst te stellen dat zijn verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn broer inconsistent zijn en om dan later het document van O.(...) G.(...) niet te betwisten, doch af te doen als geen impact hebbende op verzoekers situatie. Tot slot haalt hij aan dat hij zijn uiterste best heeft gedaan om de dreigbrieven te bekomen aangezien hierop werd gehamerd, maar dat aan deze brieven geen waarde wordt gehecht. De verwerende partij heeft volgens hem ook nagelaten de objectieve waarde van de documenten te onderzoeken en verwijst maar al te snel naar de standaardmotivering dat er een hoog niveau van corruptie zou heersen in Afghanistan en dat de bewijswaarde van de documenten bijgevolg relatief is. De documenten zijn, zo besluit verzoeker, niet zorgvuldig onderzocht en bevestigen overigens het asielrelaas.

2.1.3. In een volgend middelonderdeel gaat verzoeker in op zijn toekomstgerichte vrees omwille van het gegeven dat hij jaren terug als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en sindsdien jaren in Europa verblijft. Hij wenst te herhalen dat hij geboren is in Pakistan en amper in Afghanistan heeft gewoond, enkel de laatste twee jaren voor zijn vertrek. Hij is op heden nog steeds een jongeman, pas meerderjarig, en verblijft alleen in België, ver weg van zijn familie en zijn vertrouwde omgeving. Hij spreekt intussen ook goed Nederlands, loopt school en werkt voltijds in een restaurant. Hij heeft zich aangepast aan de Westerse waarden en mensen die dicht bij hem staan spreken over een verwesterde jongere die zich voorstander uit van rollenpatronen die afwijken van conservatieve genderstereotypen. Verzoeker stelt dat derhalve niet ontkend kan worden dat hij minstens als westers zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker citeert nog uit diverse rapporten en voegt er de *weblinks* van toe en merkt op dat hieruit blijkt dat er niet enkel melding wordt gemaakt van geweld door de taliban, maar ook van afpersing door de taliban ten aanzien van terugkeerders. Ook riskeren dergelijke Afghanen het slachtoffer te worden van geweld en verstoting van de Afghaanse

gemeenschap. Het zijn bovendien veelal jonge Afghanen die in hun jonge jaren in het buitenland hebben verbleven die vervolging riskeren. Hij haalt aan dat het op heden niet zeker is hoe de taliban personen die Afghanistan hebben verlaten zullen behandelen. Verzoeker werpt tevens op dat zijn vader bij de autoriteiten werkte en brengt de socio-economische situatie van zijn familie (zonder gezinshoofd) onder de aandacht. Verzoeker hekelt nog dat het commissariaat-generaal *in casu* de risicobepalende omstandigheden waarover het spreekt niet toepast op zijn concrete factoren en dat ze averechtse conclusies trekt door te stellen dat er geen gevaar is bij terugkeer. Nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging ook significant groter geworden, gelet op de strikte toepassing van de *sharia* die de taliban hanteren. Tot slot verwijst verzoeker naar meerdere arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

2.1.4. Nopens de subsidiaire bescherming gaat verzoeker in eerste instantie in op de onstabiele en volatiele veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker citeert hierbij opnieuw uit diverse rapporten, merkt hierover op dat er een kentering aan de gang is van het willekeurig geweld omdat er verzet komt tegen de taliban en meent dat de informatie waarop het commissariaat-generaal zich baseert onvoldoende is om de conclusies van het commissariaat-generaal te beamen. Verzoeker betoogt dat zijn regio van herkomst (provincie Nangarhar), waar de aanwezigheid van ISKP toeneemt net als de incidenten die kunnen worden toegeschreven aan ISPK, in combinatie met zijn verblijf van ettelijke jaren in het buitenland, zijn rol als herder, zijn leeftijd, zijn (gepercipieerde) verwestering, alsook de preciaire humanitaire en economische toestand van zijn familie in Afghanistan allen persoonlijke omstandigheden uitmaken die het risico in zijn hoofde verhogen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn regio. Verzoeker verwijst ook in dit verband naar rechtspraak van de Raad.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet citeert verzoeker uit diverse arresten van de Raad, waaronder arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, en meent hij dat er thans evenmin voldoende informatie voorligt om te besluiten dat de huidige socio-economische en humanitaire niet overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Integendeel is verzoeker van oordeel dat de taliban wel degelijk aan de basis liggen van de preciaire humanitaire situatie, onder meer door een strikte en verregaande toepassing van de *sharia*. Verzoeker verwijst in dit verband nog naar het Nansen-rapport waarbij een analogie gemaakt wordt met het bewind gehanteerd door Al Shabaab in delen van Somalië. Ook wat betreft de socio-economische situatie is verzoeker van oordeel dat de commissaris-generaal niet aantoont dat de preciaire situatie niet te wijten is aan de taliban, minstens dat deze situatie is verslechterd. Hoe dan ook vindt verzoeker het opvallend dat dit intentioneel handelen van een actor wordt toegevoegd als een bijkomende voorwaarde. In dit verband vindt verzoeker het bovendien niet redelijk dat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan het feit dat zijn familie in preciaire omstandigheden leeft. Verzoeker benadrukt voorts dat de toegang tot medische voorzieningen niet altijd wordt gegarandeerd in Afghanistan en dat er *in casu* geen rekening werd gehouden met zijn profiel van verwesterd om te beoordelen of hij wel de nodige toegang zal hebben.

2.1.5. Verzoeker vraagt de Raad in hoofdorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt als bijkomend stuk de notities van zijn raadsman tijdens het persoonlijk onderhoud bij het verzoekschrift (stuk 2).

2.2.2. De verwerende partij maakt, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, op 6 januari 2023 aan de Raad een aanvullende nota over, waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de *weblinks* van vermeldt:

- EUAA, “*Afghanistan Security Situation*”, augustus 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*”, 13 september 2022;
- COI Focus, “*Afghanistan, Veiligheidssituatie*”, 5 mei 2022;
- EASO, “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022;
- EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*”, augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*”, augustus 2020;
- EUAA, “*Afghanistan: Targeting of individuals*”, augustus 2022;

- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

2.2.3. Op 17 januari 2023 maakt verzoeker aan de Raad, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij de bankkaart van zijn vader voegt, een bewijs dat de originelen naar verzoeker werden opgestuurd, alsook een certificaat-diploma, een certificaat van training en een document van de Afghaanse Islamitische Emiraten (stuk 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban, dit omwille van de professionele activiteiten van zijn vader.

De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing vast dat (i) verzoeker blijkens een medisch onderzoek niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd bij aankomst in België. Verder (ii) wordt opgemerkt dat, hoewel verzoeker het merendeel van zijn leven als Afghaans vluchteling in Pakistan heeft gespendeerd, zijn nood aan internationale bescherming dient te worden onderzocht ten aanzien van Afghanistan, zijn land van nationaliteit. Verder kan (iii) aan de beweerde vrees voor de taliban geen enkel geloof worden gehecht. Vooreerst (a) kan aan de beweerde activiteiten van verzoekers vader geen geloof worden gehecht. Zo slaagt verzoeker er geenszins in informatie hierover te verstrekken, is het merkwaardig dat zijn vader opeens problemen zou hebben gekregen met de taliban en legt hij geen document neer ter staving van de beroepsactiviteiten van zijn vader. Verder (b) legt verzoeker ongeloofwaardige verklaringen af wat betreft zijn eigen problemen met de taliban. Zo legt hij tegenstrijdige verklaringen af over het moment van ontvangst van de dreigbrieven en is het bijzonder merkwaardig dat de taliban eerst zijn vader zouden ombrengen en vervolgens verwachten dat hij zich bij hen zou komen aanmelden. Ook (c) legt hij inconsistente verklaringen af over de problemen die zijn schoonbroer zou kennen met de taliban. Vervolgens (d) overtuigen verzoekers verklaringen over de problemen van zijn familie na zijn vertrek niet. Volledigheidshalve (e) wordt opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker in Duitsland de wil uitdrukte om internationale bescherming te vragen maar vervolgens verdween, zijn zogezegde vrees voor de taliban eens te meer relativeert. De door verzoeker neergelegde documenten (iv) vermogen bovenstaande appreciatie niet om te buigen.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.3.5.3. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing in verband met zijn leeftijd en de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming ten aanzien van het land van nationaliteit. Deze overwegingen worden door de Raad dan ook tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.4. In verband met de beweerde jarenlange werkzaamheden van zijn vader voor de autoriteiten, op grond waarvan deze zou zijn vermoord en verzoeker het land diende te ontvluchten, wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoeker hierover geen enkele duiding kan verstrekken. Zo slaagt hij er blijkens de notities van zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal (p. 8, 9, 11 en 14) niet in te duiden waar zijn vader werkte of welke functie hij bekleedde. Verzoeker kan zich niet achter zijn leeftijd verschuilen om deze totale onwetendheid te trachten te verklaren. Ook van personen met een jeugdige leeftijd mag immers worden verwacht dat deze coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kunnen afleggen aangaande feiten die de aanleiding hebben gegeven tot hun vertrek uit hun land van herkomst. Te meer daar redelijkerwijze kan worden verwacht dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen staan gegrift dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Verzoeker was, in het licht van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij d.d. 23 maart 2021, bovendien minstens 15 à 16 jaar ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan en aldus reeds tot de jaren des onderscheids gekomen. Waar verzoeker zich in het verzoekschrift de vraag stelt welke zestienjarige het beroep van zijn vader tot in het detail kan omschrijven, opwerpt dat het niet ondenkbaar is dat zijn vader hem op zo'n jonge leeftijd niet wou betrekken en dat er nooit gepraat werd over diens werk, stipt de Raad aan dat verzoeker er klaarblijkelijk tot op heden niet in slaagt om ook maar enig detail te verstrekken over de beweerde werkzaamheden van zijn vader voor 'de autoriteiten', zijnde de directe vluchtaanleiding in hoofd van verzoeker, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud wel kon aangeven dat zijn vader tot de twaalfde graad gestudeerd had (notities, p. 9). Dat hij thans geen verdere duiding

kan vragen aan zijn vader, verklaart nog niet waarom hij niet via andere familieleden meer informatie over de vroegere werkzaamheden van zijn vader zou kunnen bekomen, te meer daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat zijn familieleden, waaronder zijn moeder die wat andere zaken betreft volgens verzoeker wel alles met hem deelde, hierover meer wisten maar niks tegen hem zeiden hierover. Gevraagd of zijn grootvader en schoonbroer, die na de verdwijning van zijn vader nog documentatie probeerden te bekomen, wisten wat zijn vader juist deed, verklaarde verzoeker dan weer dat hij het niet weet. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt dat dit geenszins geloofwaardig is, zeker daar zijn schoonbroer ook voor de autoriteiten zou gewerkt hebben en ook problemen zou kennen met de taliban. Waar hij in het verzoekschrift oppert dat zijn grootvader ongeschoold is, vermag dit nog niet te verklaren waarom deze niet bij machte zou kunnen zijn om enige duiding over de werkzaamheden van zijn zoon te verstrekken. Dat hij nog amper contact heeft met zijn schoonbroer, strookt dan weer niet met zijn eerdere verklaringen en het gestelde dat hij hem na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken documenten opzond (notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 6) en evenmin met het gestelde ter terechtzitting dat hij nog regelmatig contact heeft met zijn schoonbroer, alsook met zijn moeder en grootvader. De Raad stipt aan dat redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Dat verzoeker kennelijk naliet dit te doen, terwijl hij wel nog in regelmatig contact staat met familie, getuigt van een verregaand gebrek aan interesse voor de voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging. Gelet op hetgeen voorafgaat, doet de vaststelling dat verzoeker tot op heden nog steeds geen duiding kan verschaffen over de werkzaamheden van zijn vader, die zorgden voor verzoekers vlucht uit Afghanistan, ernstig afbreuk aan de beweerde tewerkstelling van zijn vader voor de Afghaanse autoriteiten.

De Raad treedt voorts het oordeel van de commissaris-generaal bij dat het merkwaardig is dat de taliban opeens, van de ene op de andere dag, verzoekers vader zouden vermoorden, schijnbaar zonder enige voorafgaande waarschuwing, nadat ze al enige tijd zouden geweten hebben wat zijn beroep was. Verzoeker ontkent in het verzoekschrift dat zijn vader 'plotseling' werd vermoord en oppert dat hij reeds aangaf dat zijn vader reeds eerder werd bedreigd en dat de taliban hem en zijn familie al een hele tijd, ook in Pakistan, in het vizier hadden. De Raad stipt aan dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud evenwel uitdrukkelijk aangaf dat hij niet weet vanaf wanneer de taliban het werk van zijn vader te weten kwamen, of dit was toen ze in Pakistan, dan wel Afghanistan woonden, en meer nog dat hij verklaarde dat zijn vader geen problemen kende met de taliban vooraleer hij vermoord werd (notities persoonlijk onderhoud, p. 12, 13). Ten overvloede stipt de Raad aan dat de bewering dat de door verzoeker gegeven *post factum* bijstelling in het verzoekschrift ook zo staat in de dreigbrieven die het gezin ontving, niet blijkt uit de neerslag van de vertaling ervan (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 1).

Waar verzoeker bij aanvullende nota meerdere documenten neerlegt die de werkzaamheden van zijn vader moeten staven, merkt de Raad op dat deze geen afbreuk doen aan de totale onwetendheid in hoofde van verzoeker over diens werkzaamheden en ook niet voldoende zijn om het profiel van zijn vader aannemelijk te maken. Verzoeker werd tijdens de administratieve procedure reeds verzocht om stavingstukken met betrekking tot de werkzaamheden van zijn vader neer te leggen, maar gaf hieraan geen gevolg. Gevraagd ter terechtzitting waarom verzoeker nu pas deze stukken neerlegt, geeft hij geen overtuigende verklaring. Hij werpt enkel op dat hij de kopies via *Whatsapp* heeft gekregen via een vriend van zijn schoonbroer en dat de originele onderweg zouden zijn, wat moet blijken uit een van de gevoegde stukken. Hiermee slaagt hij er niet in de Raad ervan te overtuigen waarom hij niet eerder de betreffende documenten kon verkrijgen. Gevraagd enige duiding te verstrekken bij de door hem neergelegde documenten, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat het om de bankkaart van zijn vader en om documenten van het leger gaat en dat hij, gelet op zijn vrij jonge leeftijd in Afghanistan, niets kan vertellen over het profiel van zijn vader, argument dat hoger reeds werd beantwoord. De Raad merkt op dat er heden nog steeds geen taskara van verzoekers vader voorligt. Uit de voorliggende documenten kan op geen enkele wijze een familieband met verzoeker worden vastgesteld. Wat voorligt is vooreerst een kopie van een bankkaart van *New Kabul Bank* in het Engels, met een foto maar zonder enige tijdsaanduiding, waarop de vermelding staat dat de kaarthouder werkzaam is bij het "*Ministry of defiance*". Het bewijs van verzending van de originelen is tevens slechts een kopie en is niet vertaald. Hetzelfde geldt voor de certificaten van opleiding en training, waarvan er één niet vertaald is en de andere deels in het Engels is ingevuld. Deze stukken zijn niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat deze documenten niet in

overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat het, net als de bankkaart en het bewijs van verzending, geen originele stukken betreft, maar slechts fotokopieën, die door eender wie kunnen zijn opgesteld en waarvan de authenticiteit en herkomst aldus niet kan worden nagegaan. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend. Ook het laatste gevoegde stuk, een document van de Afghaanse Islamitische Emiraten waarover verzoeker ook mondeling geen duiding verstrekt, is slechts een kopie en gaat bovendien niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat ook dit document niet in overweging kan worden genomen. De bijkomende stukken die verzoeker middels de aanvullende nota heeft neergelegd, zijn, gelet op hetgeen voorafgaat, niet van aard de gedane vaststellingen omtrent de beweemde activiteiten van verzoekers vader in een ander daglicht te plaatsen.

2.3.5.5. Verder kan geen geloof gehecht worden aan de door verzoeker beweemde problemen met de taliban. Zo legde hij tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip van ontvangst van de tweede dreigbrief. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat de tweede brief ongeveer drie dagen voor zijn vertrek uit Afghanistan aankwam (administratief dossier, vragenlijst, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf verzoeker eerst aan dat de tweede dreigbrief thuis ontvangen werd twee of drie dagen na zijn vertrek, en dat hij hiervan vernam toen hij vanuit Turkije via zijn smokkelaar met zijn schoonbroer belde (notities persoonlijk onderhoud, p. 10-11, 13). Meteen erna geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen, zaait verzoeker nog meer verwarring door wisselend aan te geven dat de tweede dreigbrief werd ontvangen voor, dan wel na zijn vertrek (notities persoonlijk onderhoud, p. 13, 15). Dat het commissariaat-generaal de tegenstrijdigheid zelf gecreëerd heeft, houdt geen steek en minstens zaaide verzoeker na confrontatie zelf nog verdere twijfel over de ware toedracht van de zaak. Zelfs indien ervan kan uitgegaan worden, zoals verzoeker in het verzoekschrift betoogt, dat hij meermaals aangaf dat de tweede dreigbrief pas na zijn vertrek werd ontvangen, dan nog heft dit geenszins de tegenstrijdigheid hiermee met de eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op. Waar uit de notities van de raadsman van verzoeker moet blijken dat er duidelijk een misverstand ontstond tijdens het persoonlijk onderhoud en waar verzoeker opwerpt dat hij na de pauze aangaf dat de tolk een aantal keer niet correct vertaalde, merkt de Raad op dat uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud nergens blijkt dat verzoeker opmerkingen gaf over de tolk, meer nog, hij gaf op het einde van het onderhoud uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan dat hij alles heeft kunnen vertellen en de tolk goed heeft begrepen. Ook de advocaat van verzoeker maakte op het einde van het onderhoud geen opmerkingen over de tolk aanwezig tijdens dit onderhoud. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissingen, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). De notities van verzoekers raadsman, genomen tijdens het persoonlijk onderhoud, (stuk 2 bij het verzoekschrift), zijn daarenboven een eenzijdig stuk waarvan de waarachtigheid niet kan worden geverifieerd en zijn bovendien opgesteld door een persoon wiens taak, de persoonlijke behartiging van de belangen van zijn cliënten, niet gelijklopend is met de opdracht van de ambtenaar van het commissariaat-generaal, die in alle onafhankelijkheid oordeelt, los van enig persoonlijk belang. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat wat in de notities van het persoonlijk onderhoud werd opgenomen, niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor. Waar verzoeker tot slot nog opwerpt dat de tolk naar het Engels vertaalde en dit voor een bijkomende taalbarrière zorgde gelet op het feit dat de *protection officer* geen diploma Nederlands-Engels heeft, merkt de Raad nog op dat verzoeker niet *in concreto* aantoonde op welke manier het gegeven dat de tolk van het Pashtou naar het Engels vertaalde een negatieve invloed zou hebben gehad op zijn verklaringen of de notities van het persoonlijk onderhoud, zodat verzoeker niet aantoonde dat deze niet overeenstemmen met wat hij in werkelijkheid heeft verklaard. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet regelt het taalgebruik wat het eigenlijk onderzoek van het verzoek om internationale bescherming betreft en wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van de beslissing. Voormeld artikel verzet er zich evenwel niet tegen dat de tolk zich tijdens het persoonlijk onderhoud bedient van een andere taal dan de proceduretaal, *in casu* het Engels, noch dat de *protection officer* zich ten aanzien van de tolk in deze vreemde taal uitdrukt. Voormeld artikel verbiedt de *protection officer* die het persoonlijk onderhoud afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal, noch zelf de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Aan de *protection officer* wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld.

In verband met de eigen problemen van verzoeker wordt in de bestreden beslissing voorts pertinent opgemerkt dat het bijzonder merkwaardig is dat de taliban eerst zijn vader zouden ombrengen en vervolgens zouden verwachten dat hij zich bij hen zou aansluiten. Net zo is het merkwaardig dat ze dit middels dreigbrieven zouden hebben gedaan, waardoor verzoeker de kans kreeg - en ook benutte - om

te vluchten. Waar verzoeker opwerpt dat hij onmogelijk de agenda van de taliban kan kennen, die ook niet gekend staan om logische daden, merkt de Raad op dat hij er hiermee nog niet in slaagt om de opmerkelijke gang van zaken te verklaren.

Verzoeker laat tot slot de terechte bemerking in de bestreden beslissing dat er een discrepantie bestaat tussen zijn verklaringen over wanneer zijn schoonbroer en grootvader naar het districtshuis gingen om documenten te bekomen en de in de brief van het districtshuis aangebrachte datum volledig ongemoeid. De tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen dat ze een of twee weken na de dood van zijn vader naar het districtshuis gingen en de datum vermeld op de brief bedraagt maar liefst bijna twee jaar, en doet verder afbreuk aan het geloofwaardige karakter van verzoeker asielrelaas.

2.3.5.6. In verband met de tewerkstelling van verzoekers schoonbroer, stipt de Raad aan dat de commissaris-generaal de tewerkstelling als dusdanig niet in twijfel trekt, maar terecht opwerpt dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de problemen die de schoonbroer hierdoor zou kennen met de taliban: *“Zo verklaart u dat uw schoonbroer wordt gevisieerd omdat hij voor de autoriteiten werkte (CGVS, p.13). Iets later geeft u aan dat hij voor een buitenlands bedrijf als bewaker werkte, en daarna voor de Amerikanen bij hetzelfde bedrijf (CGVS, p.15). U verklaart dat hij zich omwille van die activiteiten diende over te geven aan de taliban (CGVS, p.13). Echter verklaart u ook dat uw schoonbroer soms naar huis komt om zijn familie te bezoeken (CGVS, p.13), en bijvoorbeeld ook om documentatie in verband met uw problemen in Afghanistan te bekomen (zie brief districtshuis, aangevraagd door uw schoonbroer en uw grootvader dd. 08.01.1400 (Westerse kalender 28 maart 2021)). Het is frappant dat uw schoonbroer nog steeds zoals gewoonlijk naar huis zou komen om zijn familie te bezoeken, ondanks dat zijn schoonvader eerst al door de taliban werd vermoord en u Afghanistan diende te verlaten wegens deze problemen. Dergelijke verklaringen doen dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten.”* Deze bevindingen zijn pertinent en terecht en vinden steun in het administratief dossier. De tewerkstelling van de schoonbroer staat los van de inconsistente verklaringen die verzoeker aflegde over de beweerdde problemen met de taliban en de houding van zijn schoonbroer.

2.3.5.7. Verzoekers stelling als zou de verwerende partij een tunnelvisie hebben gehanteerd in de zin dat zij tegenstrijdigheden en inconsistenties ziet waar er geen zijn en deze zelf creëert, is geen ernstig verweer. De gedane vaststellingen zijn pertinent en vinden zonder uitzondering steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt geen enkel inhoudelijk argument aan dat van aard is de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen. Hij toont ook niet concreet aan dat de verwerende partij bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het commissariaat-generaal onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

2.3.5.8. Verzoeker slaagt er verder niet in veel concrete of overtuigende informatie te verschaffen over wat er na zijn vertrek gebeurde, over de bezoeken van de taliban aan zijn familie en hun handelswijze, zoals in de bestreden beslissing op terechte en pertinente wijze als volgt wordt toegelicht: *“Tot slot werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de situatie van uw familie in Afghanistan. U verklaart dat de taliban na uw vertrek uit het land een paar keer naar u zou zijn komen vragen. U geeft aan dat u in Turkije was toen de taliban meerdere keren naar uw huis zou zijn gekomen en uw grootvader zou bedreigd hebben (CGVS, p.15). Toen uw grootvader excuses zocht voor uw afwezigheid, zou de taliban uw grootvader geslagen hebben, omdat hij zijn kleinzoon niet aan hen presenteerde (CGVS, p.15). Echter kan u verder geen informatie verschaffen over de bezoeken van de taliban. U denkt dat de taliban twee à drie keren zou zijn langsgekomen (CGVS, p.15), wat weinig precies is. Ook weet u niet wanneer de taliban de laatste keer zou zijn langsgekomen (CGVS, p.15). Het is bovendien merkwaardig dat de taliban hun zoektocht naar u plotsklaps zouden hebben gestaakt, en dat ze niet meer zouden zijn langsgekomen. Ook is het opmerkelijk dat de taliban enkel brieven zou hebben gestuurd toen u nog in het land was, en eens u vertrokken was, fermer zou optreden en wel zou langskomen (CGVS, p.15). Indien deze personen van de taliban u werkelijk zochten, kan niet worden ingezien waarom ze niet daadkrachtiger zouden optreden en aldus eerst gewoon brieven zouden sturen. Dergelijke vaststellingen doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”*

Verzoeker kan zich niet verschuilen achter zijn gebrekkig contact met zijn familie om het gebrek aan informatie over de situatie sinds de machtsovername en de toestand van zijn familie te verschonen.

Verzoeker erkent in het verzoekschrift evenwel, en bevestigt dit ter terechtzitting dat hij – zij het al dan niet slechts sporadisch – contact heeft met zijn grootvader, schoonvader en ook (zo hij ter terechtzitting aangaf) moeder. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en relaas en het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

2.3.5.9. Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief inzake het verzoek om internationale bescherming in Duitsland is bijkomstig en *in casu* niet determinerend van aard. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.3.5.10. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op de gedane vaststellingen. De Raad schaart zich achter de motivering die de commissaris-generaal dienaangaande in de bestreden beslissing uiteenzet:

“De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming, met name de PoR-kaarten van u en uw familieleden, kunnen deze appreciatie niet beïnvloeden. Zij ondersteunen immers enkel uw langdurige verblijf in Pakistan, maar tonen louter op zich geen directe nood aan internationale bescherming aan.

Wat betreft de foto's van uw schoonbroer en de documenten van zijn werk (een bevestiging van zijn tewerkstelling bij O.(...) G.(...) van 2012 tot 2017 en enkele certificaten van afgewerkte opleidingen) dient opgemerkt te worden dat deze documenten enkel betrekking hebben op de professionele activiteiten van uw schoonbroer. Uit niets blijkt dat deze activiteiten een impact zouden kunnen hebben op uw persoonlijke situatie of zouden kunnen wijzen op een vrees voor vervolging in uw land van herkomst.

De dreigbrieven van de taliban kunnen uw relaas enkel staven bij geloofwaardige verklaringen wat allerm minst het geval is gebleken. Wat betreft de brief van het districtshuis dient opgemerkt te worden dat dit document opgesteld werd op basis van de verklaring van uw schoonbroer en uw grootvader na uw vertrek uit Afghanistan, waardoor dit document geen enkele objectieve waarde kan worden toegedicht. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, tonen de PoR-kaarten van hem en zijn familieleden, waarvan de authenticiteit werd nagegaan en bevestigd (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 6), niet aan dat hij een dringende nood aan internationale bescherming heeft.

Wat de documenten van verzoekers schoonbroer betreft, herhaalt de Raad dat deze enkel diens tewerkstelling vermogen aan te tonen, maar dat uit niets blijkt dat deze tewerkstelling een impact zou hebben op verzoekers persoonlijke situatie of een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin.

In verband met de neergelegde dreigbrieven en de brief van het districtshuis (administratief dossier, map documenten, stukken 1 en 2 en map landeninformatie, stuk 1), beaamt de Raad dat deze objectieve bewijswaarde ontberen en een gesolliciteerd karakter vertonen. Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal de objectieve bewijswaarde ervan niet onderzoekt en zich schuldig maakt aan een standaardmotivering, dient erop te worden gewezen dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de bewijswaarde van de voorgelegde documenten bijzonder relatief is daar uit de beschikbare informatie (administratief dossier, map landeninformatie, stuk 3) blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat.

2.3.5.11. Het geheel van verzoekers verklaringen en de door hem voorgelegde documenten in acht genomen, cumulatief beoordeeld in het licht van de landeninformatie waarop de Raad vermag acht te slaan, besluit de Raad dat verzoeker zijn asielrelaas en problemen met de taliban niet aannemelijk maakt.

2.3.5.12. In het verzoekschrift gaat verzoeker in op zijn toekomstgerichte vrees omwille van het gegeven dat hij als minderjarige Afghanistan heeft verlaten en intussen jaren in westerse landen verblijft. Hij merkt in dit verband op dat hij intussen goed Nederlands spreekt, school loopt, voltijds werkt in een restaurant en dat hij zich heeft aangepast aan de westerse waarden en dat mensen die dicht bij hem staan spreken over een verwesterde jongere die zich voorstander uit van rollenpatronen die afwijken van conservatieve genderstereotypen. Verzoeker besluit dat derhalve niet ontkend kan worden dat hij minstens als westerse zal worden bestempeld bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij meent dat hij dus ook effectief verwesterd is. Verder wijst verzoeker erop dat terugkeerders niet enkel te maken kunnen krijgen met geweld vanwege de taliban, maar tevens afpersing. Ook riskeren dergelijke Afghanen het slachtoffer te worden van geweld en verstoting van de Afgaanse gemeenschap. Het zijn bovendien veelal jonge Afghanen die in hun jonge jaren in het buitenland hebben verbleven die vervolging riskeren. Verzoeker hekelt nog dat het commissariaat-generaal *in casu* de risicobepalende omstandigheden waarover zij spreekt niet toepast op zijn concrete factoren. Nu de taliban de macht hebben overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging volgens hem significant groter geworden, gelet op de strikte toepassing van de *sharia* die de taliban hanteren.

In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen, in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft, als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid, als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève, is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke

overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker, die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften en het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had

UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kabul*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesies*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban*autoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban*autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afgaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-factotaliban*regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kabul echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan, wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden

gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

De Raad wijst erop dat verzoeker, een man van negentien jaar van Afghaanse nationaliteit, geboren werd in Rashid Garri, Pakistan waar hij tot ongeveer zijn veertien jaar met zijn familie en tussen andere Afghanen heeft verbleven en waar hij ook school liep in een gemengde school van Afghanen en Pakistanen en dat hij sinds 2017 gedurende ongeveer twee jaar in Afghanistan heeft verbleven met zijn familie in de provincie Nangarhar alvorens de vlucht richting Europa. Niettegenstaande verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft gekend, is de Raad van oordeel dat kan worden aangenomen dat hij op de hoogte was (en is) van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is, ondanks het feit dat hij tot zijn veertiende is opgegroeid in Pakistan en enkel van 2017 tot mei 2019 in Afghanistan heeft verbleven. Verzoeker heeft in zijn verzoekschrift ook geenszins aangehaald wat de weerslag kan zijn van zijn verblijf in Pakistan, waarbij nog dient aangestipt te worden dat dit verblijf door de verwerende partij niet wordt betwist en ook werd bevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit zijn verklaringen is verder ook nergens gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan werkelijk ernstige problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er niet heeft gewoond. Verzoeker voert niet aan, noch toont hij aan dat omwille van zijn langdurig verblijf in Pakistan zijn aanpassingsvermogen beperkter is en dit het risico vergroot dat hij zich bepaalde gedragingen eigen heeft gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in Afghanistan onder het talibanregime, te meer gelet op het gegeven dat hij er twee jaar voor zijn vertrek heeft gewoond en ook in Pakistan tussen de Afghaanse gemeenschap leefde en school liep. Verzoeker maakte overigens geen gewag van persoonlijke problemen in Afghanistan wegens zijn verblijf in Pakistan toen hij daar sinds 2017

gedurende ongeveer twee jaar verbleef. In Afghanistan heeft verzoeker ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst, zij het zonder gezinshoofd, met wie hij in regelmatig contact staat en hij kon ook via dit netwerk nog informatie en documenten bekomen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2, 5 en bevestigd ter terechtzitting). Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt verder dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou. Het kan niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van een langdurig verblijf in Pakistan totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Alles samen genomen, staat het gegeven dat verzoeker in Pakistan geboren en tot zijn veertiende opgegroeid is, een terugkeer naar Afghanistan niet in de weg.

Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie, zijn minderjarigheid ten tijde van vertrek uit Afghanistan, zijn 'jarenlang' verblijf in Europa en het feit dat hij heden nog steeds een jongeman is, pas meerderjarig, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde "*besmet*" door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst er verder op dat het feit dat verzoeker stelt zich te hebben aangepast aan de westerse waarden en zich thans goed geïntegreerd heeft in België, een woordje Nederlands spreekt, school loopt en voltijds in een restaurant werkt, - hetgeen evenwel op geen enkele wijze of middels enig stuk wordt gestaafd -, niet volstaat om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin wordt aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van verzoekers politieke of religieuze overtuiging.

Ook de louter algemene en niet gestaafde stelling dat mensen die dicht bij hem staan verzoeker zien als voorstander van rollenpatronen die afwijken van de conservatieve genderstereotypen, volstaat niet om te concluderen dat de Westerse waarden en normen dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit en morele integriteit dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij deze zou opgeven om vervolging te vermijden.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar zijn verhoogd risico op vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn vader, kan worden verwezen naar wat hierover reeds is gesteld, zodat hieruit geen risicofactoren kunnen worden afgeleid in het licht van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker verwijst naar 's Raads arresten met nr. 255 609 van 4 juni 2021, nr. 228 243 van 30 oktober 2019, nr. 245 004 van 27 november 2020, nr. 278 653 van 12 oktober 2022 en nrs. 278 700 en 278 701 van 13 oktober 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Wat betreft verzoekers betoog over leven onder talibanbewind na de machtsovername, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

In zoverre verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die slachtoffer worden van geweld en verstoting door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie, benadrukt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden.

2.3.5.13. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.14. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip 'ernstige schade' in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *‘M'Bodj’* stelde het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het

EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten

en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker aangeeft dat de preciaire humanitaire situatie wordt veroorzaakt door het handelen van de taliban en de strikte en verregaande toepassing van de *sharia*, en ten dien einde verwijst naar de analogie die in het Nansen-rapport wordt gemaakt met de situatie van de het bewind van al-Shabaab in Somalië, wijst de Raad op het volgende. In het Nansen-rapport, wordt voor deze analogie verwezen naar het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EVRM. Hierbij kan evenwel worden opgemerkt dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, er heden in Afghanistan wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig is, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, Afghanistan security situation, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient onderstreept te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift nog op dat zijn nog in Afghanistan verblijvende gezin geen middelen heeft om in de basisbehoeften te voorzien, dat er sprake is van voedseltekort sinds de machtsovername en dat het gezin honger lijdt. Voor zover verzoeker daarmee de algemene hongersnood in Afghanistan aanstipt, merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie

evenwel geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd. Voorts, nog daargelaten dat verzoeker in zijn land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat hem eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer en waarvan hij verklaarde dat ze het goed stellen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2 en bevestigd ter terechtzitting), dient verder te worden opgemerkt dat, zoals blijkt uit het voorgaande, de preciaire socio-economische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming. Zo blijkt, gelet op het voorgaande, immers niet dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt uit niets dat verzoeker in de voormelde context op specifieke en persoonlijke wijze zou (risiken te) worden geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift nog dat medische behandelingen op dit moment in Afghanistan bijna onbestaande zijn en merkt in dit verband op dat geen rekening werd gehouden met zijn situatie, met name of hij wel toegang zal hebben tot medische voorzieningen wegens zijn profiel als verwesterd. Mede gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat deze problemen in zijn hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen, gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet, geen verband houden met de criteria, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming, en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van eventuele medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsebepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM

en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest ‘*Elgafaji*’ waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEd)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, vanwaar verzoeker afkomstig is, kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF,

ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*); twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toeschreven; de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost waarbij de bruid gewond raakte; de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district (ADMIN2) Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren. Met het aantal veiligheidsincidenten in de provincie Nangarhar, de (toegenomen) aanwezigheid van ISKP en het feit dat er grote regionale verschillen zijn, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet immers rekening gehouden. Voorts dient vastgesteld dat de informatie die verzoeker in het verzoekschrift citeert als zijnde meer recent, geen betrekking heeft op de specifieke situatie in Nangarhar en op zich niet van die aard is om aan te tonen dat er actueel een situatie voorhanden zou zijn die van die aard is dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift opnieuw verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient onderstreept en herhaald te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij wijst op zijn leeftijd, zijn rol als herder, zijn uiterst kwetsbaar profiel en de preciaire humanitaire en economische toestand van zijn familie in Afghanistan, wijst de Raad erop dat verzoeker een volwassen man van 19 jaar is van wie kan worden verwacht dat hij in staat is om in zekere mate risico's te vermijden of te beperken. Voorts laat verzoeker na enige concrete, gestaafde toelichting te geven over de situatie van zijn familie in Afghanistan, behalve dat deze zonder gezinshoofd leeft, er sinds de machtsovername sprake is van voedseltekort en dat het gezin honger lijdt, noch over zijn beweerd 'uiterst kwetsbaar profiel'. Evenmin licht verzoeker toe in welk opzicht dit zou maken dat hij een hoger risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Dit laatste kan evenzeer worden gesteld bij de omstandigheid dat verzoeker uit het buitenland zou terugkeren. Aan de werkzaamheden van verzoekers vader voor de voormalige Afgaanse autoriteiten kan, zo weze herhaald, geen geloof worden gehecht, zodat niet kan worden aangenomen dat hij op grond hiervan een verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd en het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Waar hij wijst op zijn rol als herder stipt de Raad ten overvloede nog aan dat hij tijdens de administratieve procedure nergens opgaf herder te zijn.

Gelet op het voormelde toont hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn aan zijn profiel aangepast persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.11. De Raad oordeelt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel niet is geschonden daar de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.12. Waar verzoeker de 'rechten van het kind' geschonden acht, stipt de Raad nog aan dat verzoeker hierover niet de minste toelichting verstrekt.

2.3.13. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYN